

ſamme varme Følelſe for diſſe ſtattels Men-
neſter. Jeg ſynes, at det er en ſimpel men-
neſkelig Følelſe, at man i alt Fald gaar ſaa
vidt i Humanitet, ſom den beſtaaende Lov-
givning nogenlunde taaler, og der kunde
ſikkert nok gaas adffilligt videre, inden man
kommer udenfor Loven. Det er Udvalgets
Opfattelſe i ſin Almindelighed af diſſe For-
hold, og ganſke beſynderligt ſer dette jo
unægtelig ud — jeg ſkal tage et enkelt An-
dragende ſærligt frem — naar man ſamtidig
faar en Erklæring fra Løener og andre Bed-
kommende, ſaaledes ſom Tilfældet er med det
Andragende, jeg nu ſkal drage frem, nemlig
af Huſfæſter Lars Knudſen af Søby paa
Taafinge. Naar jeg drager det ſærlig frem,
er det, fordi det har forekommet Udvalget
ſærlig mærkeligt, at Administrationen herovre
i Kjøbenhavn har kunnet komme til det Re-
ſultat, at den paagjældende Mand ingen
Underſtøttelſe ſkulde have. Jeg ſkal ikke op-
læſe hans eget Andragende, men hellere Di-
ſtriktslægens Erklæring, og Atteſter. der
foreligge fra den vedkommende Præſt. Jeg
antager, at den høitærede Formand, da det
ikke er min Afgt at tage de andre Andragender
ſpecielt frem, ikke vil have Noget imod, at
jeg oplæſer Diſtriktslægens Erklæring, da det
ikke kan tage videre lang Tid, og den vil for-
klare Sagen bedre, end jeg kan gjøre det, og
give et tydeligere Billede, end jeg kan ved
Forklaringer. Den lyder ſaaledes: „Huſ-
mand Lars Knudſen af Søby, Bjerrebys Sogn
paa Taafinge, er den 25de Juli 1850 bleven
ſaaret i venſtre Laar i Slaget ved Iſted.
Geværfuglen er gaaet ind paa Laarets Ober-
ſide; er trængt bag om Benet ud paa Laarets
Underſide; Ar efter begge Saaene ere tyde-
lig kſendelige. Da Dele af hans Beklædning
fulgte med Kuglen, opſtod derved en betydelig
phlegmonøs Betændelſe nedenfor Læſionen,
hvorfor han behandledes paa Helsingør Felt-
laſareth, hvor han inciderebdes og hentaa i
20 Uger og derefter flyttedes til Kjøbenhavn,
hvorfra han efter 5 Ugers Forløb ved Fren-
dens Afſlutning ſendtes hjem.

Hans Tilſtand har nu i mange Aar
været ſaaledes, at han har ondt ved at ſtøtte
paa Benet og ikke kan taale at arbejde, idet
der føles Svækkelſe i hele Benet, og Knæet
ved ringe Anſtrengelſe hovner op. Laarets
Guld er ſvundet en Del, og han gaar med
Krykke og Stof.

Der er ingen Tvivl om, at denne Svag-
hedſtiltand i Benet, ſom gjør ham fuld-
ſtændig arbejdsudygtig, har ſin Grund i den
ved den fjendtlige Kugles Gjennemgang for-
aarſagede Læſion af Laarets Nerver og
Musklar, og at han ſom Følge deraf maa
anſes for Krigsinvalid.

Denne min Formening undlader jeg ikke
at meddele ham paa Forlangende.

Svendborg, den 21de Marts 1884.

Møller,

Diſtriktslæge.“

Naar en ſaadan Erklæring fra Diſtrikts-
lægen ingen Betydning ſkal have, men de dog
ſkrive ham tilbage, at de ikke ſjønne, at hans
Arbejdskraft er væſentlig ſvækket, ſaa ſynes
jeg ikke, at man kan ſige, at vor Admini-
ſtration bruger Loven, ſaa vidt den kan
bruges, eller er ſynderlig human. Ja, det
gjør mig ondt, at jeg ſkal ſige det overfor
den høit ærede Finantsminister, ſom hver
Gang, vi have diſſe Sager for, har udtalt,
hvad man jo heller ikke kan tvivle om, at
han har varm Interelſe ogſaa for diſſe
ſtattels Menneſter, men man kan dog ikke
undlade at undre ſig over, at han ikke kan
formaa ſin Administration til at viſe mere
Bemfældighed. Præſtens Erklæring ſkal jeg
ikke oplæſe, det er for Reſten Høghbro; han
ſlutter ſig fuldt ud til Diſtriktslægen og be-
vidner, at det forholder ſig ſaaledes, ſom
Diſtriktslægen ſiger, og at hverken han eller
andre, der kjende til Sagen, har Spor af
Tvivl om, at Manden er Krigsinvalid og
albeles udygtig til Arbejde. Naar jeg ſærlig
har draget dette Andragende frem, er det
ikke, fordi de andre jo ogſaa have deres Be-
viſligheder og Atteſter, men man kan ikke
oplæſe det Altsammen. Jeg har dog ment
at ville tage dette frem, for at det kunde give
en Foreſtilling om, at man dog ikke i Ad-
ministrationen følger Loven ſaa himant, ſom
man kunde. Altsaa, jeg gjentager, at Opfor-
dringen er fra hele Udvalget til Finants-
ministeren, om at færdes lemfældigt i diſſe
Sager med diſſe ſtattels Menneſter og for-
maa ſin Administration til ogſaa at gjøre
det. Jeg anbefaler derefter under Et ſamtlige
diſſe Indſtillinger vedrørende Invaliderne.
Jeg antager ikke, det vil være til nogen videre
Nytte eller Interelſe at tage hvert enkelt
Andragende frem for ſig, da de jo ere re-
fererede i Betænkningen.

Dineſen: Der er egentlig ingen An-
ledning for mig til paa Mindretallets Begne
at tage Ordet, da der er fuld Enighed mellem
alle Udvalgets Medlemmer om de Andra-
gender, der i dette Dieblik ere under For-
handling. Naar jeg deſuagtet benytter Ordet,
da Formanden har givet mig det, vil jeg
ogſaa gjøre nogle Bemærkninger. Med Hen-
ſyn til de to Andragender, ſom den ærede
Ordfører førſt omtalte, nemlig fra Møller
Madſen og Enken Jørgenſen, ſkal jeg kun
bekræfte, hvad han har ſagt, at der var en-
ſtemmig Sympathi i Udvalget, navnlig da